

stemmelsen svarer på dette punkt til § 9, stk. 1, i den gældende lov. Der vil være tale om en væsentlig udbedring eller ændring, hvis der foretages en ny boring til brug for et eksisterende indvindingsanlæg eller foretages væsentlige ændringer af anlæggets behandlingsafsnit, f. eks. opførelse af en ny behandlingsbygning eller opførelse af en rentvandsbeholder i stedet for en tidligere hydrofor. Derimod vil f. eks. udskiftning af en pumpe næppe være en væsentlig udbedring eller ændring.

På visse store anlæg foretages der regelmæssigt væsentlige udbedringer og ændringer, f. eks. regelmæssig udskiftning af borer. Det kan derfor være praktisk at søge en almindelig tilladelse til at udføre nærmere angivne grupper af arbejder, således at anlægget fritages for besværet med at søge tilladelse til hvert enkelt arbejde.

Ved etablering af nye anlæg skal tilladelsen meddeles af den myndighed, der kan meddele indvindingsstilladelse, jfr. §§ 19 og 20. Tilladelse til væsentlige udbedringer og ændringer meddeles af den myndighed, som efter §§ 19 og 20 har eller kunne have meddelt indvindingsstilladelse.

Det skal fremhæves, at tilladelse til etablering af et nyt anlæg kan meddeles, før der efter §§ 19 og 20 er meddelt indvindingsstilladelse. Dette vil f. eks. være ubetænkeligt, hvis der ikke kan være nævneværdig tvivl om, at en indvindingsstilladelse kan meddeles, men hvor der, indtil anlægget er etableret, og prøvepumpninger er gennemført, kan være tvivl om, hvilke vilkår der bør fastsættes for indvindingsstilladelsen. En sådan ordning praktiseres i dag uden administrative ulemper for markvandingsanlæg til indvinding af grundvand, jfr. bemærkningerne herom i afsnit V i de almindelige bemærkninger.

Til § 22.

I modsætning til vandforsyningslovgivningen i en række andre lande har tilladelse til vandindvinding efter den danske lovgivning som hovedregel været givet uden tidsbegrænsning. Synspunktet har været, at vandforsyningsanlæg var så bekostelige eller skulle tjene så vigtige interesser, at deres eksistens måtte være sikret. Allerede under loven af 1926 begyndte man dog at tidsbegrænse visse former for indvindingsstilladelser, og denne udvikling er fortsat i de senere år. Ved cirkulære nr. 248 af 10. december 1959 henstillede indenrigsministeriet, at landvæsensretterne kun gav tilladelse til indvinding af grundvand til landbrugsvanding og dambrug for en periode af højst 15 år, idet man frygtede, at de meget store vandmængder, der blev tildelt til disse formål, kunne hindre en rimelig struktur specielt for den offentlige vandforsyning.

Ved § 30, stk. 2, i loven af 1969 blev det yderligere bestemt, at alle tilladelser af denne art, herunder også tilladelser der var givet uden tidsbegrænsning, kunne tilbagekaldes efter 15 år. Tilladelserne gives nu ofte kun for kortere perioder, fordi man endnu ikke har tilstrækkelig viden om vandforekomsternes størrelse. I øvrigt indeholder vandløbsloven regler om, at tilladelser til indvinding af overfladevand til brug for markvanding og dambrug skal begrænses til højst 10 år.

Det er miljøministeriets opfattelse, at alle vandindvindingsstilladelser kun bør gælde for et bestemt åremål. Der har i årene siden 2. verdenskrig været en betydelig udvikling af byer og erhvervsliv, og det vil i stigende grad være vanskeligt at overse vandforsyningsstrukturen på langt sigt.

Det foreslås i stk. 1, at tilladelse til vandindvinding skal meddeles for et bestemt tidsrum, som højst kan være 30 år. For indvinding til vanding af landbrugsafgrøder og dambrug skal tidsrummet dog – som hidtil – med hensyn til grundvand være højst 15 år og med hensyn til overfladevand højst 10 år. Efter § 87, stk. 4, skal samme tidsfrister, regnet fra lovens ikrafttræden, gælde for eksisterende indvindingsstilladelser, der ikke allerede er yderligere tidsbegrænsede.

Når en vandindvindingsstilladelse bortfalder som følge af en tidsbegrænsning, sikrer bestemmelsen i stk. 2, at en ny tilladelse meddeles i det omfang, der fortsat er behov for vandindvinding, medmindre samfundsmæssige hensyn er til hinder herfor. Det bemærkes, at store vandforsyningsanlæg som regel vil være opført således, at de kan og bør bevares. Disse spørgsmål vil i øvrigt i et vist omfang kunne afklares ved den kommunale vandforsyningsplanlægning. Nægtelse af ny tilladelse til store almene anlæg kan tænkes, hvis anlæggets drift vel skal fortsætte, men hvor vandindvindingen på grund af udviklingen bør komme andre til gode. For større industrianlæg kan det tænkes, at der meddeles ny tilladelse med nedsat indvindingsmængde, hvis den tekniske udvikling har gjort en sådan nedsættelse mulig. Betydningen af tidsbegrænsningen er, at tilladelsen efter gyldighedsperiodens udløb kan indskrænkes eller bortfalde, uden at der bliver tale om erstatning. I øvrigt er det miljøministeriets opfattelse, at vandindvindingsstilladelser – medmindre samfundsmæssige hensyn taler imod – som udgangspunkt bør meddeles for de tidsrum, der er fastsat i stk. 1.

Landbrugsorganisationerne har over for miljøministeriet anført, at markvandingsanlæg ofte beta-